

Socialdemokraterne følge efter. Men naar Socialdemokraterne og det ærede Medlem have den Opfattelse, forstaar jeg ikke, hvorfor Socialdemokraterne ikke gaa i Spidsen og lade det komme an paa, hvor mange der følger efter. Naar det ærede Medlem paa ny hævder, at hvis Folketinget vil forkaste dette Lovforslag, vil Landets Prestige hæves, begriber jeg ikke, at det ærede Medlem vil ende med at tage Standpunktet: Stemmer ikke. Hvorfor foretrækker det ærede Medlem da ikke at stemme mod dette Lovforslag?

Naar det ærede Medlem retter det Spørgsmaal til mig, om jeg vil være med til at forkaste Lovforslaget, maa jeg sige, at det er et ganske meningsløst Spørgsmaal. Det ærede Medlem kender baade min og Flertallets Stilling og ved, at jeg paa dette Punkt aldeles ikke er enig med ham.

Rode: Det ærede Medlem, som er Ordfører for Regeringspartiet (P. Th. Nielsen), sagde, at naar vi ikke stemte for dette Lovforslag, tilkendegav vi dermed, at vi ikke vare i Stand til at hidføre noget bedre i dette Øjeblik. Jeg vil spørge den ærede Ordfører, hvorledes han kan tænke sig, at et Rigsdagsparti skulde være i Stand til at skaffe sig Tilbud paa et Statslaan af en bedre Karakter end det, man tilbyder Administrationen. Det er en ganske meningsløs Bemærkning.

Det er mærkværdigt, at Finansministeren stadig vender tilbage til disse Bemærkninger om Laanets Størrelse, thi naar han lægger endog uhyre Vægt herpaa, fælder han paa to Punkter en ubehagelig Dom over sin egen Politik. Hvis det er rigtigt, at de store Statslaan ere vanskeligere og dyrere at tilvejebringe end de forholdsvis smaa, er det forkasteligt, at den højtærede Finansminister ikke har indrettet sin Politik paa i det gunstige Øjeblik, i 1910, at optage et fast Statslaan af en nogenlunde ringe Størrelse og saa vente og tage et andet Laan af lignende Størrelse nogle Aar efter. Naar den højtærede Finansminister taler om, at han for et Aar siden, i 1911, vilde været nødt til at optage et Laan paa 100 Mill. Kr., er det ogsaa en Dom over Finansministeren som Finanspolitiker. Thi hvorledes skulde den højtærede Finansminister i Fjor være nødsaget til at optage et Laan paa 100 Mill. Kr., naar han i Aar kan nøjes med 70 Mill. Kr.? Den højtærede Finansminister fraskriver sig derved enhver Art af Forudseenhed og Indblik i, hvorledes vore Finansers Tilstand virkelig

er. Den Opgang, der er, og som gør det muligt for os at forlange mindre Skatter i Øjeblikket for at tilvejebringe Balance, har i Virkeligheden intet at gøre med Spørgsmaalet om, hvor meget der skulde tilvejebringes i Statslaan. Thi Statslaanet skulde bruges til det, der manglede i disse Aar, til det Underskud, der har været hidtil, samt til de bestemte Udgifter, vi staa for. Jeg ved godt, at den højtærede Finansminister i Øjeblikket, naar han nu nøjes med 70 Mill. Kr. i Statslaan, ikke har alle Midlerne til at dække kommende Udgifter med eller til at dække de 10 Millioner med, som endnu restere af de ekstraordinære Militærudgifter. Han maa altsaa søge et indenlandsk Statslaan til at dække disse ekstraordinære Militærudgifter med eller ogsaa dække dem ved en forøget Udskrivning af Skatter. Muligt er det ogsaa, at det er dertil, et eventuelt Skatteoverskud skal bruges. Men med disse Bemærkninger om Laanets Størrelse synes jeg, at den højtærede Finansminister domfælder sig selv som Politiker. Jeg tror, at han gjorde rettest i nu at benytte Lejligheden til at komme ud af denne Forhandling, som ikke kan andet end stille hans Finanspolitik i en stadig ugunstigere Belysning. De Forhold, som have foreligget for et Aar siden, ere saa klart godtgjorte ved Kendsgerninger, nemlig andre Staters og Kommuner Laaneoptagelser, at man ikke kan komme bort derfra ved nogen som helst Tale eller Fortolkning. Det er ikke Ting, som man fremsætter som Muligheder, men det er faktisk foreliggende Kendsgerninger, som vise, at andre Stater og Kommuner nylig have faaet et gunstigt Laan, medens den højtærede Finansminister har ventet til det nuværende, af alle finanskyndige som det ugunstigst betegnede Tidspunkt.

Marott: Den ærede Ordfører udtalte før, at Mindretallet burde stemme imod Lovforslaget, saa kunde vi faa at se, hvor mange, der vilde følge os. Jeg vil dertil svare, at det maa være det ærede Flertals Pligt at anvise Vejen ud af det Uføre, i hvilket vi ved nærværende Lovforslag ere komne i økonomisk Henseende, et Uføre, som de Herrer selv have ført os ind i. De Herrer maa gaa i Spidsen, de maa stemme imod, saa skulle vi følge. Ville de ikke det, fralægge vi os Ansvaret for denne Lovs Gennemførelse ved at afholde os fra at stemme. Det er for øvrigt ikke andet, end hvad den ærede Ordfører for nogle Dage siden under Behandlingen af